

lahko opazi vsakdo, če ni tega celó sam izkusil v svojem življenju. A to je narodu v nezrekljivo kvaro in nesrečo. Le v takih srcih, ki so navdahnjena z živo vero, živele bodo one kreposti, ki bodo našim narodnjakom v čast in srečo. Srca, v katerih je zamrla vera, niso krepka in ob jednom mehka, niso stanovitna, niso vneta za požrtvovalno delo, pač pa le tolikokrat sebična, hrepeneča ali po uživanju, ali k večjemu po slavi. Ali more kaj drugega kakor jedino živa vera vzgojiti takega moža, ki bi delal vneta za svoj rod, za svojega bližnjika, hkrati pa zakrival svoja plemenita dela? In ali bi ne bil tak narodnjak zares pravi narodnjak, ker bi še hvale ne želel za svoje delo? Vernost in ljubezen do Boga, očeta vseh ljudij in vladarja vseh narodov, moreta in znata vzbujati take može, take vzvišene žene, ki se vjemajo z našimi vzori.

Zato ne morem želeti narodu v srečo nobene stvari bolj, kakor da bi naša vneta, rodoljubna in zavedna mladina gojila pravo in gorečo vernost. Obvarovala jo bo onih napák, v katere pogostoma zaidejo tudi nadarjeni mladeniči, zlasti te, da se udadó uživanju in s tem oslabé vse moči. „Živeti in uživati“ — to ni geslo plemenitega, vzornega mladeniča, ampak mla-

dega sebičneža. Živeti in uživati, moči in čas tratiti, to se pravi odtegovati Bogu in narodu one moči, katere bi lahko rabili drugim v prid.

O, dragi mi mladi prijatelj! Bojim se, da se Vam zdé preostre te besede in da mi poročete: Čemu meni to? Ne zamerite: ne morem Vam dovolj zatrjevati, da me nagiblje jedino ljubezen, in da prav zato želim, naj bi kakor Vi, tako tudi Vaši vrstniki ne hodili po potih brezverstva, kakor čitamo o mladini drugih narodov, ampak se ponašali s trdno vero in z vsemi krepostmi, ki krasé pravega katoličana. V taki vernosti bo cvetla najlepša cvetica narodnega življenja: medsebojna ljubezen.

Vem, da ste na moji strani v tem prizadevanju. Le pridobite jih mnogo, ki bodo delovali za tako vernost in ljubezen. Megle ovirajo solnčno luč in gorkoto, a naposled izginejo. Tudi nam bo po meglenih dnevih zasvetilo jasno solnce.

Vremena bodo na Kranjskem se zjasnila.

Zdravi, zdravi!

Vaš

Modroljub.

Apostolsko pismo papeža Leona XIII. z dné 20. rožnika tega leta, katero je pisano vsem knezom in narodom, kaže nam ne samo vzvišeno modrost svetega očeta, marveč še bolj vseobsežno, neomejeno moč katoliške vere in cerkve. Kateri veljak na zemlji more in smé tako govoriti narodom, kakor jedino le božji namestnik, rimski papež! Prav zaradi tega je to pismo tako nepopisno veličastno za onega, ki je sodi z občega, svetovnega, s katoliškega stališča. Kdor tako piše, ta se zaveda, da je kaj več kakor vatikanski jetnik, in da seza njegova beseda dalje, kakor moč katerekoli vlade.

In vendar — to katoličanstvo, ta vseobčna verska ideja — kako narodna je ob jednom! Radi očitajo naši nasprotniki naši veri in cerkvi, da je katoličanstvo nasprotno narodnosti! Kolikokrat čitamo take zabavljice, katerim se umen človek lahko smeja kot budalostim, katere pa vendar zapeljujejo nevedne ljudi, da začnó mrzeti našo sv. vero, kakor bi res bila nasprotna narodnosti. In čujte! Ta vesoljni papež govori tako jasno, tako določno in ljubo o posamnih narodih, zlasti še slovanskem, da mu ne more ugovarjati nihče, niti pretirani narodnjak, kakor bi papež ne spoštoval narodnosti. Poslušajmo, kako piše Slovanom:

„Vas pa naj tukaj še posebej nagovorim, vsi narodi slovanski, katerih slavno ime pričajo mnogi zgodovinski spomeniki. Veste, koliko

zaslug za Slovane sta si pridobila v veri sv. očeta Ciril in Metodij, katerih spomin smo Mi pred nekaterimi leti povzdignili s spodobno častjo. Njiju krepost, njiju trud je največ ljudstvom vašega rodú pridobil oliko in izveličanje. Tako se je zgodilo, da je bila med Slovani in rimskimi papeži najlepša vzajemnost: ti so delili onim dobrote, oni so bili tem dolgo najzvesteje udani. Če je vaše prednike huda neugodnost časov večinoma odvrnila od rimske cerkve, pomislite, kako važno je, da se povrnete k jedinstvi. In cerkev tudi vas vedno kliče v svoje naročje in dati vam hoče vsestransko podporo za izveličanje, srečo, velikost.“

Ali ni to „narodno“? Narod izveličati, delati za njegovo srečo, za njegovo velikost — ali more to kdo drugi kakor pravi prijatelj narodov?

Da, papež in vsi pravi katoličani častijo pravo ljubezen do naroda. Zato pa dela hudo krivico katoličanom oni, ki jim očita karkoli si bodi nasprotnega. A — zvesti katoličani in trdni Slovani se tolažimo s tem, da nasprotniki ne vedó, kaj pišejo, da so zaslepljeni in voditelji zaslepljencev. Brez strahú dvigamo po vzgledu našega velikega papeža Leona zastavo vseobčega katoličanstva, živeči v jedino pravi, vesoljni cerkvi božji, in zastavo pravega Slovanstva. Na obeh pa imamo geslo:

Za resnico in pravico!